

Valedictorian speech van Louise Janssen–Boudon

We gaan zo bijna borrelen maar ik moet nog even een paar minuten jullie aandacht vasthouden. Ik heb een korte speech moeten voorbereiden van mevrouw Herman en na zes jaar ervaring weet ik heel goed hoe veel tijd ik nodig heb om een minimale speech voor te bereiden. En ik mocht meer dan tien steekwoorden gebruiken.

Ik heb dus zes jaar ervaring met uitstellen. Die zes jaar begonnen met een veel te groot sportshirt, een lockersleutel en een schoolaccount in het computerlokaal. Dat lokaal is nu 102 voor Engels, we hebben nu allemaal een laptop, we hebben allemaal een pasje. Mijn laptop viel halverwege uit elkaar maar dat is misschien omdat ik hem rondgegooid heb, sorry aan mijn ouders. Ik denk dat iedereen wel zijn sportshirt kwijt is, want wees eens eerlijk, wie heeft hem aangedaan sinds de tweede? (Ja ik, maar dat is een uitzondering).

Jullie moeten even terugdenken aan hoe het hiervoor was toen jullie op de eerste open dag aankwamen. Hier in het Atrium stonden nog tafels, Forum en Agora stonden vol met computers, mediatheek ook. Allemaal weg, allemaal verbouwd, super apart geworden. Het schoolplein is ook prachtig veranderd, er staan hier twee... dozen.

Wij zijn ook veranderd. Zoals jullie net konden zien op de fotos zijn we veel groter, veel wijzer, veel interessanter geworden. We zijn allemaal begonnen met het bruggersfeest dat heeft geleid tot een prachtige (voor mij) Trierreis, gevuld met culinaire hoogtepunten, een gigantisch winkelcentrum en een Aachener Dom. Helaas wisten wij toen de Trierreis begon nog niet dat wij voorlopig het laatste jaar zouden zijn, dat op reis zou gaan. In de vierde kwam er natuurlijk roet in het eten, spoiler alert, een pandemie. Ik heb grieks gehad, ik weet wat dat betekent gelukkig, dat is het enige wat ik nog weet (sorry mevrouw Herman), het komt van pandemonium geloof ik, ja klopt dat?

Maart 2020 is zo'n 28 maanden terug. Toch is de eerste lockdown nog goed blijven hangen want we gingen opeens niet meer naar school. Ik had een planning gemaakt, ik had kleurtjes gebruikt. Wonder boven wonder heeft het allemaal niet heel goed gewerkt. Iedereen heeft heel hard zitten experimenteren, we hebben het geprobeerd met halve lesdagen, halve klassen, we hebben een toetsweek van een maand gehad. Uiteindelijk zijn we er allemaal wel doorheen gekomen. Dat vind ik heel knap van de docenten, van de leerlingen en van iedereen die de school runnend houdt.

Iets waar de docenten ook heel hard voor hebben moeten vechten is de Romereis. Wij zijn naar Rome geweest. Moet je even bedenken, wat een geluk hebben we gehad. Het was onduidelijk of we zouden gaan, tot in (zijn we in maart geweest? Volgens mij wel), tot in maart. We hebben echt heel veel geluk gehad. We waren het laatste jaar met Duitslandreis (of Cambridge als je slim was en Engels goed kon) en eerste jaar met weer Rome. We hebben toch echt wel een hele mooie tijd gehad. Eerste groep post-corona. Er waren een paar probleempjes zoals een ontbrekende bus, maar ach, dat maakt niet zo veel uit. Want we hebben een hele intense kerkendag gehad, leuke wandelingen in de villa d'Este, uitgaan,

laat terugkomen, allemaal dingen. Het jammere was wel de toetsweek die er vlak na kwam, maar ja, Rome was toch wel echt leuk.

Ik wil weer even terug naar ons sportshirt. Op de rug stond daar 16 17, voor sommigen zelfs 15 16. Dat is toch wel heel lang geleden. Als die sportshirts nog steeds wit zouden zijn en niet knaloranje, zou er volgend jaar 22 23 op staan. Mag je even over nadenken, dan rennen hier allemaal 11, 12-jarige kinders rond met 22 23 op hun rug.

Op de voorkant stond nog 'ad vitam paramus'. Zijn we nu paraat? Misschien. Hoewel veel kennis nutteloos lijkt, zoals interessante weetjes over Raspoetin bij geschiedenis, hebben we toch veel geleerd. Ik heb leren presenteren, ik heb vrienden leren maken. Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik heb toch best veel geleerd. Volgens mij zijn we nu allemaal klaar voor wat er komt: Vervolgstudies, tussenjaren, sommigen gaan misschien werken, sommigen gaan misschien wel volledig in de problemen raken maar dat zien we dan wel. We hebben zelfs een PWS geschreven. In de eerste konden we nauwelijks tien woorden aan elkaar koppelen voor een werkstuk. Nu hebben jullie 50 pagina's geschreven, of als je minimalistisch was maar twee, maar dat is toch echt veel vooruitgang. Ik hoop dat we allemaal nog heel veel mee gaan maken en heel veel vergeten, want niet alles is onthoudenswaardig. Maar we kunnen wel allemaal onthouden dat deze hele school hier aan onze toekomst heeft gewerkt (hoop ik). Ik wil eigenlijk nog een applausje vragen voor alle docenten, conciërges, schoonmakers, admimedewerkers en alle leerlingen en ouders die ons in deze tijd hebben begeleid naar de toekomst. Dankjulliewel.